

Sandra Brown

De laatste zet

Ze moet hem vertrouwen om in leven te blijven.
Maar hoeveel is haar leven waard?

ISBN 978-90-225-8224-4
ISBN 978-94-023-0994-2 (e-book)
NUR 330

Oorspronkelijke titel: *Sting*
Oorspronkelijke uitgever: Grand Central Publishing, New York
Vertaling: David Orthel en Ans van der Graaff
Omslagontwerp: Wil Immink Design
Omslagbeeld: Tony Watson / Arcangel Images (man en auto), iStock (vrouw en landschap)
Zetwerk: Mat-Zet bv, Soest

© 2016 Sandra Brown
© 2018 Nederlandse vertaling Meulenhoff Boekeryj bv, Amsterdam

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Proloog

Precies tweeëntwintig minuten voordat Mickey Bolden stierf, gooidde hij een handvol popcorn in zijn mond en zei hij: ‘Komt een vrouw een bar binnen.’

Shaw Kinnard, die naast Mickey op een barkruk hing en duidelijk verveeld in zijn borrel tuurde, draaide het glas tequila een paar keer om. ‘Ja? En?’

‘En niks.’

‘Wat is dat nou voor mop?’

‘Het is geen mop en er is ook helemaal niks grappigs aan.’

Shaws verving vervloog alsof hij door een wesp gestoken was en hij draaide zijn hoofd naar Mickey.

Diens ogen waren niet groter dan rozijnen en gingen half schuil achter vetkussentjes, maar Shaw kon ze toch van de ene kant van de kroeg naar de andere zien kijken. Hoewel hij in de verleiding kwam zelf ook te kijken, hield hij zijn blik op het opgeblazen gezicht van zijn partner gericht. Hij kende het antwoord al, maar vroeg evengoed: ‘Nog een vrouw in het bijzonder?’

‘Ja, in het bijzonder onze vrouw.’

‘Is ze hiér?’

‘Wie had dat gedacht.’ Mickey veegde het popcornzout van zijn handen. ‘Ze kruipt op dit moment op één uur over je rechterschouder op een kruk, daar waar de bar een bocht maakt. Draai je niet om, want ze kijkt deze kant op.’

Mickeys grijns suggereerde dat ze een simpel gesprekje voerden, terwijl de onverwachte komst van Jordie Bennett in feite een schok voor hen was.

‘Nou, dat gooit de boel flink in het honderd,’ mompelde Shaw. ‘Is ze alleen?’

‘Ze kwam wel alleen binnen.’ Mickey knipoogde. ‘Maar het is nog vroeg.’ Zijn grijns maakte hem zo mogelijk nog lelijker.

Shaw keek weer omlaag naar zijn glas Patron Silver. ‘Denk je dat ze ons doorheeft?’

‘Neuh. Hoe zou dat nou kunnen?’

‘Wat voor de duvel doet ze dan hier?’

Mickey haalde zijn schouders op. ‘Misschien heeft de dame dorst.’

‘Ze krijgt dorst op de dag dat wij in de stad arriveren?’

‘Ik maak wel vreemdere dingen mee.’

‘Ik word nerveus van vreemde dingen.’

‘Omdat je niet zo veel ervaring hebt als ik,’ zei Mickey.

Shaw keek de andere man met onverholen minachting aan en dacht dat ‘ervaring’ in dit geval gelijkstond aan stommiteit en gevaarlijke zelfgenoegzaamheid. ‘Ik ben anders niet bepaald een groentje,’ zei hij.

‘Dan zou je moeten weten dat je kalm moet blijven als er een kleinigheidje in het plan wijzigt.’

‘Een kleinigheidje? Dit is een enorme complicatie.’

‘Misschien. Maar zolang we niet beter weten, beschouw ik het als puur toeval en trek ik geen overhaaste conclusies die waarschijnlijk verkeerd zijn. Soms gaat er iets mis. De best uitgedachte plannen kunnen naar de donder gaan. Soms moet je je gewoon met de stroom mee laten drijven en improviseren.’

‘O ja? En als de stroom je nou naar een zee vol afvalwater voert?’

‘Kalm aan, makker,’ zei Mickey lijsig. ‘Alles is in orde, ze kijkt gewoon maar een beetje rond, niet alsof ze naar iemand in het bijzonder op zoek is. Haar blauwe ogen gleden gewoon langs me heen, zonder op te lichten.’

Shaw snoof en bracht zijn glas naar zijn mond. ‘Omdat je zo lelijk bent als de nacht.’

‘Hé, er zijn een hoop vrouwen die me leuk vinden.’

‘Als jij het zegt.’ Shaw goot de rest van zijn tequila achterover. Terwijl hij het lege glas terugzette op de bar, wierp hij een blik op het onderwerp van hun belangstelling, dat de barkeeper bedankte voor het glas witte wijn dat hij voor haar neerzette.

Zij was de reden dat Mickey en hij hier waren. Waarbij met ‘hier’ het afgelegen gebied van het midzuiden van Louisiana bedoeld werd. Niet alleen deze plaatselijke kroeg van roestige golfplaten die op de onstabiele modderige oever van een bayou, een moerassige rivierarm stond. Als de zaak al een naam had, was die bij Shaw niet bekend. Buiten boven de deur hing in rode, sissende en knetterende neonletters BAR.

Binnen was het rokerig en stonk het naar de doordringende lichaamsgeur van de ruige clientèle. Uit de jukebox, die eruitzag alsof hij wel twintig orkanen had doorstaan die als generale repetitie voor Katrina hadden gediend, klonk de voor deze streek zo typische zydeco-muziek.

Mickey en hij pasten redelijk goed bij dit zootje ongeregeld, maar Jordan Elaine Bennett, die onder familie en vrienden bekend stond als Jordie, zou je hier niet verwachten. En toch was ze hier. En ze dronk witte wijn, kon het erger? Alsof ze daardoor niet opviel in een tent waar het bier in flesjes zat en de sterke drank zonder ijs werd geschonken.

Mickey graaide nog een handvol popcorn uit de plastic schaal en stopte die in zijn mond. Om de verschroeide maiskorrels heen prattend vroeg hij: ‘Denk jij dat het iets anders dan toeval is dat ze hier opduikt?’

‘Weet ik veel,’ mompelde Shaw. ‘Het voelt gewoon niet goed.’ Hij knikte als bedankje naar de barkeeper, die hem zwijgend aanbod zijn glas opnieuw te vullen met tequila en daarna – een uitstekende inschatting – nog een flesje bier voor Mickey opende.

Terwijl Mickey een slok nam, keek hij langs het flesje naar de andere kant, waar de bar een bocht maakte. Hij slikte, boerde bierdampen uit en zei om de boer heen: ‘Misschien is ze gewoon op zoek.’

Shaw trok weifelend zijn wenkbrauw op. ‘Naar een man, bedoel je?’

‘En waarom niet?’

‘Daar is ze niet het type voor.’

Mickey grinnikte en stootte met zijn elleboog tegen Shaws arm. ‘Daar zijn ze allemaal het type voor.’

‘Is dat weer de stem van de ervaring die daar spreekt?’

Mickey knikte ernstig. ‘*Hard to get?* Allemaal onzin van dat vrouwvolk, bedoeld om ons ervoor te laten werken.’

Shaw dacht over Mickeys opmerking na, pakte toen zijn tequila en goot hem achterover. Hij zette het lege glas vastberaden op de bar en liet zich van zijn kruk glijden, waarbij hij er goed op lette dat zijn overhemd de greep van het pistool dat aan zijn riem hing bedekte.

Mickey verslikte zich in zijn bier. ‘Waar ga je...’

‘Je theorie uittesten, dikke.’

‘Dat kun je niet... Ze...’

Shaw liet Mickey sputterend achter.

Hij werd door klanten van beide seksen bekeken terwijl hij langs de rij barkrukken slenterde. Vrouwen keken speculatief of ronduit uitnodigend. Hij was niet geïnteresseerd en glimlachte niet eens. Mannen schonken hem kille, uitdagende blikken, die hij nog killer en uitdagender beantwoordde. Allemaal wendden ze eerder hun blik af dan hij.

Shaw had iets over zich wat daarvoor zorgde.

Niemand had nog voldoende moed verzameld om op de lege kruk naast die van Jordie Bennett plaats te nemen. Het plaatselijk schorem snapte waarschijnlijk wel dat ze verboden terrein was. Ze moest Shaw daar ook toe gerekend hebben, want toen hij dichterbij kwam ving hij slechts heel even haar blik voordat ze haar babyblauwe ogen weer op haar glas wijn richtte. Geen verandering van gelaatsuitdrukking of van lichaamstaal, niet één van haar lange wimpers had bewogen.

Jordie Bennett was onbenaderbaar.

Met zo’n gezicht, zo’n lijf kon ze het zich veroorloven kieskeurig

te zijn. Het viel niet te ontkennen dat ze elke man kon doen water-
tanden.

En dat was balen.

Want Shaw was ingehuurd om haar te vermoorden.

Drie dagen daarvoor lag Shaw naast een saffierblauw zwembad te zonnen en naar twee topless meisjes te kijken die ronddartelden in het ondiepe. Hij had zich liggen bezatten aan een pastelkleurig drankje in een hoog glas waar een hibiscusbloem uit omhoogstak en genoot van de hedonistische levensstijl die je in oud-Mexico met nieuw geld kon kopen.

Hij was te gast in een villa op een klif die uitkeek over de Golf. Het wit gestucte gebouw was gebouwd op een met dicht bos begroeide heuvelhelling die afliep naar het strand. De vorstelijke woning behoorde toe aan de man die Shaw later die avond zou vermoorden.

Maar toen hij die middag naar de in het water spelende meisjes keek en van zijn tropische cocktail genoot, wist hij dat nog niet.

Na de poolparty hadden de gasten de tijd gekregen zich in hun kamers terug te trekken en zich casual chic te kleden alvorens weer bijeen te komen voor een verlengd cocktailuurtje gevolgd door een diner van vier gangen, geserveerd door eerbiedige mannelijke bedienden met witte katoenen handschoenen aan en zwarte pistolen aan een riem om hun netjes gesteven uniformen. Als toetje kon iedere gast kiezen uit zoete lekkernijen, een likeurtje, verboden middelen en señorita's.

Terwijl hij zijn keuzes maakte, trilde Shaws mobieltje. Hij verontschuldigde zich om het gesprek te kunnen aannemen en verruilde het terras voor een van de open vertrekken die eraan grensden. De werkkamer was weelderig gemeubileerd. Te weelderig. Dat gaf blijk van de jeugdige pronkzucht en het gebrek aan smaak van de eigenaar.

Shaw nam het gesprek aan met een laconiek: ‘Ja?’

Een knarsende stem zei: ‘Weet je wie ik ben?’

Mickey Bolden.

Shaw was maanden bezig geweest voldoende vertrouwen te winnen om een gesprek met de huurmoordenaar geregeld te krijgen. Hij had er uiteindelijk in toegestemd Shaw te ontmoeten, waarbij beiden waakzaam en voorzichtig waren... ten aanzien van hun omgeving natuurlijk, maar vooral ten aanzien van elkaar. In zorgvuldig bedekte taal had Shaw zijn cv en ervaring in hun unieke vakgebied met Mickey besproken.

Iets aan Shaw – misschien zijn subtiliteit en afkeer van opscheperij – had Mickey ervan overtuigd dat hij competent was. Aan het eind van hun koffieafspraak had Mickey gezegd dat hij contact zou opnemen als hij ooit behoefte had aan Shaws diensten. Dat was zes maanden geleden. Shaw had de hoop iets van hem te horen al bijna opgegeven.

‘Wil je nog steeds een klus doen?’

Shaw keek naar het terras, waar de laatste gang van het diner op een regelrechte orgie was uitgedraaid. ‘Eenmansoptreden?’

‘Samen met mij.’

‘Moet wel een bijzondere schnabbel zijn.’

‘Doe je mee of niet?’

‘Hoe zit het met de verdeling?’

‘Fifty-fifty.’

Eerlijker kon het niet. ‘Wanneer heb je me nodig?’

‘Donderdag.’

Dat was dinsdagavond geweest, zodat Shaw erg weinig tijd had gehad om zijn klus in Mexico af te handelen en op de afgesproken tijd in New Orleans te zijn.

Hij had nog wel honderd andere vragen voor Mickey Bolden gehad, maar het was een te mooie kans om te laten schieten en omdat hij aannam dat hij de details van het contract snel genoeg te horen zou krijgen, had hij zijn nieuwsgierigheid voorlopig opzij gezet en tegen Bolden gezegd dat die op hem kon rekenen.

Het had heel wat geregeld en een vervelende reis gevegd, maar hij

had de zaak in Mexico nog diezelfde avond afgehandeld en was erin geslaagd ruim op tijd in Louisiana te zijn. Mickey en hij waren gisteren bij elkaar gekomen en vanochtend samen naar het stadje Tobias gereden.

Ze hadden de dag doorgebracht met verkennen en het ontwikkelen van een strategie voor de moord op Jordan Elaine Bennett, eigenares van Extravaganza, een veelgevraagd evenementenorganisatiebureau in New Orleans. Ze was de zus en het enige levende familielid van Joshua Raymond Bennett, een gezochte misdadiger.

Mickey en Shaw hadden Jordie Bennett gevolgd terwijl ze in het stadje boodschappen deed. Om iets over zessen die avond was ze naar huis gegaan. Ze hadden drie uur gewacht, maar ze was niet meer naar buiten gekomen. In de veronderstelling dat hun doelwit een rustige vrijdagavond thuis wilde doorbrengen, waren Mickey en hij naar een plaatselijk eettentje gegaan om wat te eten. Bij taai steaks en vette friet had Mickey zijn aanvalsplan uiteengezet.

Shaw had verbaasd gereageerd toen Mickey de vorige dag hun doelwit had genoemd. Nu had hij zijn twijfels over de doelmatigheid van de aanslag. ‘Waarom morgen?’

‘Waarom niet?’

‘Het lijkt me zo overhaast. Ik had gedacht dat we haar nog een paar dagen in de gaten zouden houden om meer inzicht te krijgen in haar routine en dan de beste tijd en plaats zouden bepalen.’

‘Panella heeft de tijd bepaald,’ zei Mickey terwijl hij zijn T-bonesteak doorzaagde. ‘En de klant is koning. Hij wil dat het morgen gebeurt, dus gebeurt het morgen.’

‘Heeft hij een deadline?’

‘Dat zou je wel denken.’

Daarna hadden ze besloten het slechte eten weg te spoelen met een borrel alvorens aan de rit van een uur terug naar New Orleans te beginnen. De bar was hun aanbevolen door de hulpkelner van de eettent, die kennelijk geen erg hoge eisen stelde.

Voor hen voldeed de bar echter uitstekend, want in een tent als deze vroeg niemand naar je naam of je werk.

Jordie Bennett in elk geval niet. Toen Shaw langs de bar naar haar

toe liep, zat ze heel geconcentreerd naar haar wijn te kijken alsof ze wachtte tot die nog wat verder zou gisten. Hij hield niet in toen hij het eind van de bar bereikte, maar liep haar voorbij. Daarbij ving hij een vleugje van een duur, aromatisch parfum op. Iets exotisch en vluchtigs dat bij elke man het verlangen zou oproepen haar over haar hele lijf te besnuffelen en op zoek te gaan naar de oorsprong ervan.

Pas bij de Wurlitzer-jukebox achterin bleef hij staan. In de gloed van de gekleurde buizen legde hij zijn onderarm op de gebogen bovenkant. Zo stond hij iets gedraaid, waardoor hij vanuit zijn ooghoeken naar Jordie kon kijken terwijl hij interesse veinsde voor de knoppen waarmee de nummers gekozen konden worden.

Ze nam een slok van haar wijn met een mond die recht uit een natte droom kwam, zette toen haar glas op de bar en liet haar linkerhand ernaast liggen. Lange, dunne vingers. Geen ringen. Nagellak die zo licht was dat Shaw zich afvroeg waarom ze daar die middag een uur voor in de salon had gezeten. Haar horloge was een simpel rechthoekig model met een bruin krokodillenleren bandje, eerder praktisch dan mooi, al kon je voor het bedrag dat ze ervoor had betaald waarschijnlijk een goede tweedehands auto kopen.

In het mouwloze armsgat van haar eenvoudige witte topje was een satijnen behabandje zichtbaar en toen ze haar hoofd bewoog vielen er lange lokken kastanjebruin haar overheen die de gloed van satijn versterkten. Ze droeg hooggehakte sandalen en een strakke spijkerbroek. Haar billen op de barkruk zagen er fantastisch uit.

Hij was niet de enige man in de zaak die dat was opgevallen. Een kerel die minstens tien jaar jonger was dan zij en minstens twintig jaar jonger dan Shaw werd door zijn poolspelende vrienden opgejut. Aangespoord door whisky en ruw gelach slenterde hij naar de lege kruk naast haar.

‘Mag ik?’

Op de bar lag haar kleine rode handtas, niet veel groter dan een envelop en met een zilveren ketting. Ze schoof hem dichterbij zich toe, waarmee ze de boerenpummel permissie gaf op de kruk plaats te nemen.

Misschien had Mickey gelijk en was ze inderdaad op zoek. Maar ze keurde de Romeo-in-de-dop geen enkele blik – noch van herkenning, noch van aanmoediging – waardig en Shaw gaf hem weinig kans van slagen; hij zou haar waarschijnlijk alleen maar irriteren.

Shaw keek naar Mickey om te zien of hij had opgemerkt dat ze gezelschap had gekregen. Dat had hij. Zijn varkensachtige gezicht was rood en bezweet. Hij praatte in zijn mobiele telefoon. Shaw hoefde zich niet af te vragen met wie hij in gesprek was. Mickey overlegde ongetwijfeld met hun opdrachtgever over de vraag hoe ze verder moesten, nu miss Bennetts ‘verrassingsoptreden’ het plan in de war had geschopt.

Shaw richtte zijn aandacht weer op de voortgang van de roman-*ce*. Zoals verwacht reageerde Jordie Bennett met groeiend ongeduld op de gebrabbelde toenaderingspogingen van de man. Hij was jong en dronken en wilde zijn aantrekkingskracht op het schone geslacht bewijzen, maar had hij nou niet in de gaten dat ze ver boven zijn niveau was? Niet dat Shaw het de dwaas kwalijk kon nemen dat die een kansje waagde. Als hij erin slaagde een nummertje met haar te maken, zou hij daar de rest van zijn leven over kunnen opscheppen.

Er viel onverwachts een hand hard op Shaws schouder. Hij reikte automatisch naar zijn pistool.

‘Kalm aan,’ gromde Mickey, ‘ik ben het.’ Hij wees naar de keuzeknoppen op de jukebox. ‘Hebben ze iets van Merle Haggard?’

Shaw draaide zich weer terug naar het bedieningspaneel van de jukebox. ‘Wie had je aan de telefoon?’

‘Wie denk je?’

‘Wat zei hij?’

‘Hij vloekte er stevig op los en zei toen dat het te druk werd in deze tent en dat we ervandoor moesten gaan. Nu meteen.’ Hij draaide subtiel zijn hoofd naar het tafereel achter hem, waar de dronkaard zo schuin naar Jordie Bennett overhing dat hij nauwelijks nog zijn evenwicht kon bewaren. ‘Wat doen ze nu? Hoe zit het met hem? Zie je iets waar we ons zorgen over moeten maken?’

‘Hij wil haar alleen maar versieren.’

‘Zeker weten?’

‘Zeker weten.’

‘Oké. Dan gaan we.’ Mickey wendde zich van de jukebox af en liep naar de uitgang.

Shaw volgde hem en weerstond de verleiding een laatste blik op Jordie Bennett te werpen.

Zodra Mickey en hij buiten stonden, nam hij een flinke hap lucht, in een poging de spanning tussen zijn schouderbladen en de mufheid van de bar in zijn hoofd kwijt te raken.

De buitenlucht was echter warm en klam, zij het een fractie frisser dan in de bar. De spanning in zijn schouders bleef terwijl hij achter Mickey aan naar hun auto liep. Die hadden ze aan de andere kant van de parkeerplaats gezet, die uit niet meer bestond dan een waaivormig stuk grond voor de bar, bedekt met gebroken oesterschelpen.

Mickey wurmde zich op de passagiersstoel. Als ondergeschikte partner bij de klus was het Shaws taak te rijden. Wat hij prima vond. Hij had er een hekel aan om mee te rijden. Als het erom ging spannen, had hij het liefst zelf de controle over het voertuig.

Hij stak de sleutel in het contactslot, maar Mickey zei: ‘Wacht even. We gaan nog niet weg.’

Shaws hart sloeg een slag over. ‘Hoezo niet?’

‘We doen het hier.’

Shaw keek hem aan en zei toen: ‘Dat meen je niet!’

‘Jawel. Panella zegt dat we het geen moment meer mogen uitstellen.’

‘Is hij nou helemaal gek geworden,’ zei Shaw, en hij wees naar de bar. ‘De mensen daarbinnen hebben ons gezien.’

‘Nog een reden waarom Panella heeft gezegd dat we het nu moeten doen.’

‘Dat slaat nergens op.’

‘Natuurlijk wel.’

‘Alleen als je gearresteerd wilt worden. Ik persoonlijk heb daar geen zin in.’

‘Zorg dan dat je niet gearresteerd wordt.’ Mickey kreunde van

inspanning toen hij het pistool uit de holster tussen de vetrollen op zijn buik probeerde te trekken. ‘Dat is ook Panella’s advies.’

‘Hij heeft gemakkelijk praten. Hé m heeft niemand gezien, wel dan?’

Mickey keek hem van opzij aan. ‘Onze eerste klus samen en je lijkt nu al een softie.’

‘Niet soft, ouwe. Verstandig. Ik snap die verdomde haast niet.’

‘Dat heb ik al uitgelegd.’

‘Ja, maar morgen is ook vroeg genoeg.’

‘Niet meer. Panella is van gedachte veranderd. Een klein plaatsje als dit, waar iedereen elkaar kent? Het nieuws dat er twee vreemdelingen in de stad zijn zal al snel de ronde doen.’

‘Oké. Dan wachten we tot ze teruggaat naar New Orleans.’

‘Dat kan nog dagen duren. Ze gaat niet met vaste regelmaat naar de stad. Werkt veel thuis. Maar het is niet meer onze beslissing. Panella zegt dat we het nu moeten doen, vooral nu we onder hetzelfde dak zijn gezien als het doelwit.’

Shaw begreep de redenering, maar het stond hem nog steeds niet aan. Helemaal niet.

Mickey praatte door. ‘Panella is net als jij bang dat haar aanwezigheid hier vanavond geen toeval is.’

‘Dat zei ik wel, maar dat was gewoon wat geklets. Haar komst moet een toevalstreffer zijn. Ze kan onmogelijk iets van ons geweten hebben.’

‘Nou, hoe dan ook, Panella heeft gezegd dat we het nu moeten doen, dus...’ Om zijn punt kracht bij te zetten trok Mickey de slede van zijn 9 mm naar achteren om een kogel in de kamer te laden.

Shaw realiseerde zich twee dingen: zijn stem telde niet en verder discussiëren was zinloos. ‘Shit.’ Hij trok zijn pistool uit de holster en keek om naar de deur met het knipperende neonbord erboven. ‘Hoe wil je het doen?’

‘We wachten hier tot ze naar buiten komt. Als die redneck samen met haar weggaat, knal jij hem neer. Ik neem haar wel voor mijn rekening.’

‘En als ze alleen naar buiten komt?’